

РЕШЕНИЕ

№ 5452

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 16.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **13557** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. В. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.Г., срещу т.3 от раздел XIII на Заповед № 3286з-4031/15.10.2019 г. на Директора на Главна дирекция "Национална полиция" в МВР, с която на оспорващата в качеството ѝ на служител в Зонално жандармерийско управление-С., е определено допълнително възнаграждение за специфични служебни дейности за м.септември 2019 г.

В жалбата са развити доводи за нищожност на обжалваната част от заповедта, а при условията на алтернативност се поддържа незаконосъобразност на т.3 от раздел XIII от административния акт, поради липса на мотиви и неправилно приложение на закона. В с.з. оспорването се поддържа от адв.Г., който уважаване на жалбата по изложените в нея съображения, като претендира и присъждане на разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител юк.П. оспорва жалбата като неоснователна. Не претендира разноски.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката заема длъжността мл.инспектор, полицай в група 01 на 02 сектор "Патрулно-постова дейност и масови мероприятия" на Зонално жандармерийско управление-С. към дирекция "Жандармерия" при ГД "Национална полиция" в МВР.

Видно е от представената от ответника справка рег.№ 6809р-7017/13.02.2020 г., че за

м.септември 2018 г. жалбоподателката е поучавала допълнително възнаграждение в размер на 10%, за м.октомври 2018 г. – 40%, за периода от м.ноември 2018 г. до м.август 2019 г. - 80 %, за м.август 2019 г. – 10%, за м.септември 2019 г. – 10%, и за м.ноември 2019 г. 50%.

С Предложение рег.№ 6809р-43097/08.10.2019 г. (л.127) Началникът на Зонално жандармерийско управление-С. е предложил на Директора на ГД "Национална полиция" да се изплати допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавни служители от Зонално жандармерийски управление-С., считано от 01.10.2019 г. до 30.09.2019 г. За жалбоподателката е предложен размер 10%.

Въз основа на предложението Директорът на ГД "Национална полиция" в МВР е издал Заповед № 3286з-4031/15.10.2019 г. на осн. чл.178, ал.1, т.2 и чл.179, ал.2, § 1, т.2ба от ЗМВР, чл.14, ал.1 от Наредба № 8121з-908/2018 г.; в изпълнение на Заповед № 8121з-671/09.06.2015 г., изменена със Заповед № 8121з-156/25.01.2017 г. и Заповед № 8121з-532/03.04.2017 г. на Министър на вътрешните работи. В раздел XIII, т.3 от оспорената заповед, за извършване на патрулно-постова дейност и опазване на обществения ред на териториален и линеен принцип, съгласно т.1.7, б."а", б."аа" от Заповед № 8121з-671/09.06.2015 г., на Г. е определено допълнително възнаграждение в размер на 10%.

Цитираното в заповедта предложение е предложено от Предложение № 6809р-42283/03.10.2019 г. на Началник група 01 на 02 сектор "Патрулно-постова дейност и масови мероприятия" на Зонално жандармерийско управление-С. до Началника на Зонално жандармерийско управление-С. (л.185), което е направено на основание Заповед № 6809р-3024/27.09.2019 г. на Началника на Зонално жандармерийско управление-С. и Заповед № 8121з-671/09.06.2015 г. на Министъра на вътрешните работи. Видно е от това предложение, че без каквито и да е мотиви в него, Началникът на групата предлага от 01.09.2019 г. - 80% допълнително възнаграждение за 20 свои служители, като жалбоподателката не е сред тях; 10% допълнително възнаграждение за 4 свои служители, сред които е и жалбоподателката; без допълнително възнаграждение за 2 свои служители.

Заповед № 8121з-671/09.06.2015 г. на Министъра на вътрешните работи (л.125) е издадена на основание чл.179, ал.2 във вр.с чл.178, ал.1, т.2 и § 1 т.2ба ЗМВР, като се заповядва изплащането на доп.възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавни служители по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, които пряко изпълняват дейности по § 1, т.2ба от ДР на ЗМВР (съгласно т.1.7, б."а" и б."аа" - 80% в [населено място]). С т.2 от заповедта е определена базата за определяне на допълнителното възнаграждение, а с т.3 са дадени правомощия на ръководителите на структури по чл.37 ЗМВР да определят със заповед конкретния размер и вид, изменение, спиране и възстановяване на изплащане на допълнителното възнаграждение за всеки служител.

С последваща Заповед № № 8121з-156/25.01.2017 г. на Министъра на вътрешните работи се изменя само т.1.8, а с последваща Заповед № 8121з-532/03.04.2017 г. на Министъра на вътрешните работи се променя базата по т.2 на първоначалната заповед и се предвижда да не се издават нови заповеди за всеки служител поради промяната в базата.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички

основания по чл.146 АПК, Административен съд-София град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Доколкото в заповедта не се съдържат указания относно срока и реда за обжалването ѝ, съгласно чл.140 АПК срокът за обжалването ѝ е 2-месечен. Жалбата е подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесната заповед, която представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Неоснователно е оплакването за некомпетентност на органа, издал заповедта. Позоваването на чл.179, ал.2 ЗМВР е неоснователно. Този текст предвижда, че условията и редът за изплащане на допълнителните възнаграждения по ал.1 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер - с негова заповед. Но ал.1 се отнася само до допълнителни възнаграждения за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч, за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение. Допълнителното възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности, какъвто е настоящият случай, се урежда от изричен законов текст – чл.179а ЗМВР, който предвижда, че условията, редът и максималните размери за изплащане на допълнителното възнаграждение по чл.178, ал.1, т.2 за изпълнение на специфични служебни дейности се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а конкретния размер за всеки служител - със заповед на ръководителите на структури по чл.37, както и на директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" и на регионалните дирекции "Пожарна безопасност и защита на населението". Предвид изложеното не се констатира твърдяната от жалбоподателката нищожност на оспорената заповед.

Към датата на издаване на обжалваната заповед (15.10.2019 г.) конкретният размер на допълнителното възнаграждение за специфични служебни дейности се определя със заповед на ръководителя на структура по чл.37 ЗМВР, какъвто е ответникът съобразно чл.37, ал.1, т.1 от закона.

Цитираната от жалбоподателката съдебна практика е създадена по повод по-ранни редакции на ЗМВР, които са предвиждали компетентност само на Министъра на вътрешните работи по чл.179, ал.2 ЗМВР, но с ДВ, бр.34/23.04.2019 г. е създаден новият чл.179а и с ал.2 компетентността вече е на ръководителите на структури по чл.37. Следователно компетентността на ответника да издаде обжалваната заповед не произтича от т.3 от Заповед № 8121з-671/09.06.2015 г. на Министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл.179, ал.2 във вр.с чл.178, ал.1, т.2 и § 1, т.26а ЗМВР (в ред. към 19.06.2015 г.), а произтича от закона - чл.179а, ал.2 ЗМВР в относимата редакция. Заповедта е издадена от компетентен орган, в кръга на предоставената му по закон компетентност, поради което възражението за нищожност е неоснователно.

Относно материалната законосъобразност на заповедта Съдът намира следното:

Заповедта е издадена в писмена форма съгласно общата норма на чл.59, ал.1 АПК, като съдържа правни основания, но не съдържа никакви фактически основания. Такива не се съдържат и в единственото цитирано в нея Предложение № 6809р-43097/08.10.2019 г. на Началника на Зонално жандармерийско управление-С.. Фактическите основания може да се съдържат в документите от преписката, но от цитираното Предложение е видно, че за жалбоподателката се предлага 10% допълнително възнаграждение, за други служители се предлагат 80% или никакво допълнително възнаграждение, без мотиви защо.

Предложението на Началника на групата също не съдържа никакви мотиви защо на жалбоподателката се предлагат 10% допълнително възнаграждение. Няма данни и в колко мероприятия е участвала и спрямо кои процент следва да ѝ се предложи по-нисък размер. Както обжалваната заповед, така и всички съдържащи се в преписката доказателства не съдържат каквото и да е фактическо основание за определяне на 10% допълнително възнаграждение на жалбоподателката за м.септември 2019 г. Липсата на мотиви лишава Съда от възможност да осъществи контрол по законосъобразност на заповедта и според съдебната практика е достатъчно за отмяна на акта като незаконсъобразен - издаден при липсата на мотиви. Липсата на мотивирано предложение по чл.179а, ал.2 ЗМВР - в истинския смисъл мотивирано предложение, а не формално и немотивирано като наличното, се преценява от Съда и като нарушение на чл.179а, ал.2 ЗМВР.

За пълнота на изложението Съдът следва да добави, че обжалваната заповед е издадена на вече несъществуващо към момент на издаването ѝ правно основание по чл.179, ал.2 ЗМВР във вр.с цитираните 3 министерски заповеди. Към датата на заповедта правното основание за издаването ѝ е само и единствено чл.179а, ал.2 ЗМВР.

Заповедта в обжалваната част е незаконсъобразна следва да се отмени като издадена при липсата на мотиви и на несъществуващо правно основание, което е порок на формата, и в нарушение на материалния закон - при липсата на задължителна предпоставка за издаването ѝ.

При този изход на делото, въз основа на направеното искане и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателката следва да се присъдят сторените от нея разноси, които са доказани по делото, в общ размер 410 лв., от които 400 лв. за адвокатски хонорар, изплатен изцяло на 11.09.2019 г., и 10 лв. за държавна такса. Съдът преценява като неоснователно направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, доколкото в разпоредбата на чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е предвидено, че за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, по Закона за Министерството на вътрешните работи е предвидено минимално адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. след като сумата на адвокатския хонорар е в минималния предвиден в закона размер, тя не може да бъде редуцирана.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 32863-4031/15.10.2019 г. на Директора на Главна дирекция "Национална полиция" в МВР, в частта ѝ по т.3 от раздел XIII, с която на А. В. Г., ЕГН: [ЕГН], в качеството ѝ на служител в Зонално жандармерийско управление-С., е определено допълнително възнаграждение за специфични служебни дейности за м.септември 2019 г. в размер на 10%.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Национална полиция" в МВР да заплати на А. В. Г., ЕГН: [ЕГН], разноси по делото в размер на 410 лв. (четиристотин и десет лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: